

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **T. N. T.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2023, č. j.: CPR-2629-3/ČJ-2023-930310-V249

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2023, č. j.: CPR-2629-3/ČJ-2023-930310-V249, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k žalobkynině odvolání částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 12. 2022, č. j.: KRPA-222362-18/ČJ-2022-000022-SV. Napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

prvoinstančním bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že se dle závazného stanoviska vydaného podle ustanovení § 120a z.p.c. na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující její vycestování.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla zhodnocena přiměřenost délky správního vyhoštění ve vztahu k délce nelegálního pobytu, na území České republiky se nelegálně nacházela jen několik hodin, nevycestování po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území jí nelze klást k tíži, pobytové oprávnění z domovského státu si nemohla zajistit, délka správního vyhoštění je nepřiměřená. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitý právní pojem, což nebylo reflektováno, nebyla splněna hlediska, jež jsou nutná k zvážení takového neurčitého právního pojmu, žalobkyně se správním orgánem spolupracovala a dobrovolně se k němu dostavila, což bylo zcela pominuto. Forma i délka uloženého opatření je nepřiměřená.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Důvodem uložení správního vyhoštění nebyl tento jeden aktuálně zjištěný neoprávněný pobyt, leč opakované porušení právních předpisů České republiky, jednání žalobkyně je dlouhodobé, pobytové oprávnění získalo mnoho občanů Vietnamu, není zjevné, proč takové možnosti nevyužila žalobkyně, která již několik let nedisponuje žádným oprávněním k pobytu, na území České republiky též nemá žádné vazby, jež by způsobovaly nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, případné očekávané prodlevy při získávání nového pobytového oprávnění nemohou odůvodnit neoprávněný pobyt. Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí bylo postupováno v souladu s judikaturními požadavky, byly vzaty v potaz všechny podstatné okolnosti, správní orgány se ve správním řízení zabývaly vším podstatným, podané odvolání bylo toliko blanketní, bylo odůvodněno, proč již nepostačuje uložení povinnosti opustit území. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 20. 1. 2022, č. j.: KRPA-26131-11/ČJ-2022-000022-50, byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie dle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c.; dle odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo žalobkyni vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území již dne 18. 8. 2020, právní moci rozhodnutí nabylo dne 16. 2. 2021, následně žalobkyně opakovaně podávala žádosti o stanovení nové lhůty k vycestování, poslední výjezdní příkaz jí byl udělen dne 18. 1. 2022 s platností do dne 19. 1. 2022, dne 20. 1. 2022 se žalobkyně dobrovolně dostavila na oddělení cizinecké policie. Rozhodnutím žalované ze dne 24. 5. 2022, č. j.: CPR-7052-5/ČJ-2022-930310-V249, bylo odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území ze dne 20. 1. 2022 zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

6. Poslední výjezdní příkaz byl žalobkyni vydán s platností ode dne 2. 6. 2022 do dne 4. 7. 2022, dne 5. 7. 2022 se žalobkyně dostavila na cizineckou policii k vyřešení pobytového titulu (úřední záznam ze dne 5. 7. 2022, č. j.: KRPA-222362-1/ČJ-2022-000022).
7. Dne 5. 7. 2022 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-222362-7/ČJ-2022-000022).
8. V rámci svého výsledku dne 5. 7. 2022, z něžž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-222362-8/ČJ-2022-000022, žalobkyně mj. uvedla, že se na cizineckou policii dostavila, aby si prodloužila vízum, neoprávněného pobytu si je vědoma, vízum jí včera skončilo, na území České republiky přicestovala poprvé a naposledy roku 2018, je si vědoma, že jí byla vydána dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území, která nerespektovala, území České republiky neopustila ani po udělení výjezdních příkazů, protože by se pak už nemohla vrátit zpět; je svobodná a bezdětná, v České republice žije její přítel vietnamské státní příslušnosti, který zde má trvalý pobyt, žijí ve společné domácnosti, v České republice žije i její strýc, s přítelem žije ve společné domácnosti půl roku, v době zahájení soužití již neměla pobytové oprávnění, v zemi původu má zázemí, s rodinou je v kontaktu, má tam rodiče a sourozence, mohla by žít u rodičů, v České republice nemá žádný majetek, má finanční prostředky na pobyt i vycestování do vlasti, je zdravá, neužívá léky, pravidelně nenavštěvuje žádného lékaře, nemá sjednané zdravotní pojištění, ve vlasti jí nic nehrozí, jedinou překážkou vycestování je vztah s přítelem, bude-li jí vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, vycestuje dobrovolně, v České republice nemá vazby, závazky ani pohledávky.
9. Žalobkyně se se svým přítelem rozešla (úřední záznam ze dne 21. 7. 2022, č. j.: KRPA-222362-12/ČJ-2022-000022).
10. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky dne 21. 7. 2022 vydalo ve věci závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, e. č. ZS54393, podle něžž je vycestování žalobkyně možné, neboť by jí v případě návratu do vlasti nehrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 z.p.c.
11. Následně vydal prvoinstanční orgán (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy) ve věci rozhodnutí ze dne 19. 12. 2022, č. j.: KRPA-222362-18/ČJ-2022-000022-SV, jímž žalobkyni uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let, rovněž neshledal důvody dle ustanovení § 179 z.p.c. znemožňující žalobkynino vycestování. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila.
12. Dne 1. 2. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. Ve věci bylo původně nařízeno jednání na Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žádost zástupce žalobkyně, který však dne 3. 4. 2023 telefonicky sdělil, že již na jednání netrvá.

15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Předně soud neshledal formu uloženého opatření nepřiměřenou. V případě splnění podmínek pro správní vyhoštění nemůže správní orgán volit, jaké opatření uplatní, ale musí o uložení správního vyhoštění rozhodnout.
19. Naopak případem, kdy správní vyhoštění uložit nelze, je situace, kdy by se jednalo o opatření nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Uvedenému však nic nenasvědčuje, rodinná vazba s přítelem již byla ukončena, neboť, jak sdělil zástupce žalobkyně ve správním řízení, vztah skončil rozchodem, pobyt strýce v České republice žalobkyně jen letmo zmínila, nejde navíc o natolik pevnou vazbu, aby zakládala nepřiměřenost správního vyhoštění, naopak ve vlasti má svobodná a bezdětná žalobkyně své nejbližší, rodiče a sourozence; soukromé vazby v České republice má pak žalobkyně velmi slabé, nemá zde majetek, zdravotní pojištění, závazky, pohledávky ani žádné vazby, dle jejích vlastních slov není dána překážka znemožňující jí vycestování (s výjimkou vztahu s přítelem, který ale posléze skončil). Správní orgány vyhodnotily přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně dostatečně, ve svých rozhodnutích nejsou povinny výslovně hovořit o každém kritériu přiměřenosti, zvláště když žalobkyně v České republice žádné významné vazby nemá. K danému problému se vyslovil též Nejvyšší správní soud v právní větě k rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013 – 34: „Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“ Vzhledem k minimálním soukromým a rodinným vazbám žalobkyně na území České republiky bylo posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

priměřenosti správního vyhoštění, které prvostupňový orgán provedl na s. 4 až 7 prvoinstančního rozhodnutí, více než dostatečné a žalovaná jej v napadeném rozhodnutí k žalobkynině blanketnímu odvolání správně aprobovala. Posouzení správních orgánů není vadné, tím méně nepřezkoumatelné, pozornost byla věnována všem relevantním aspektům, odůvodnění není omezeno na zázemí žalobkyně ve vlasti, ale věnuje se též jejím vazbám k České republice. Námitka tudíž není důvodná.

20. Prvostupňový orgán taktéž na s. 3 a 4 svého rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení třetího rozhodnutí o povinnosti opustit území, ale nezbylo mu než uložit žalobkyni správní vyhoštění.
21. Nepřiměřenou neshledal soud ani délku správního vyhoštění, resp. neshledal vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití. Prvostupňový správní orgán posoudil hlavní aspekty a uložení správního vyhoštění v délce dvou let, tedy spodní polovině zákonné sazby, řádně odůvodnil, přihlédl mj. k délce a závažnosti protiprávního jednání. Žalobkyně měla mnoho možností vycestovat z České republiky, čehož však nevyužila a v rozporu s dřívějšími rozhodnutími o povinnosti opustit území v České republice setrvala. Nelze přisvědčit, že žalobkyni bylo správní vyhoštění uloženo kvůli neoprávněnému pobytu v délce několika hodin, tomu odporuje, jak právní kvalifikace (bod 9 § 119 odst. 1 písm. b) z.p.c.), tak odůvodnění obou správních rozhodnutí i obsah správního spisu, žalobkyně dvakrát nerespektovala povinnost opustit území, dlouhou dobu v České republice pobývala na základě výjezdních příkazů, v daném kontextu bylo správní uvážení stran délky správního vyhoštění aplikováno zákonným způsobem. Případné potíže se získáním nového pobytového titulu nemohou být polehčující okolnosti pro neoprávněný pobyt. Není vadou, nebylo-li jako k polehčující okolnosti přihlédnuto k spolupráci žalobkyně se správními orgány a dobrovolnému dostavení se na cizineckou policii, neboť se jednalo o součást několikaleté strategie, kterou si žalobkyně zajišťovala pokračování svého faktického pobývání na území České republiky a ukládání „pouhé“ povinnosti opustit území, již následně nerespektovala.
22. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, které žalobkyně v žalobě obecně uvedla; zásada proporcionality a právní jistoty dotčena nebyla. Oprávněný pobyt v minulosti není zpravidla aspektem, který by měl zakládat nepřiměřenost správního vyhoštění či jeho délky; nepáchání trestné činnosti má být samozřejmost, nikoliv ctnost, již by se žalobkyně mohla ve svůj prospěch dovolávat. Napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním je tudíž po všech stránkách přezkoumatelné a zákonné.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. dubna 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.